

РЕШЕНИЕ

№ 11706

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **13511**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на А. Б. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на Италия, с удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС №[ЕИК], издадено на 18.10.2023 г., валидно до 13.10.2033 г., с посочен адрес: [населено място], ж.к. Л. 5/520А, ап. 11 против Решение № 1040-21-733 от 11.12.2025 г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт (ТП на НОИ) – С. град, издадено на основание чл. 117, ал. 3 от КСО, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-18655-1 от 19.11.2025 г. издадено от старши експерт по осигуряването за Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град съгласно Заповед № 1015-21-84/01.04.2025 г., с което на А. Б. на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица (ПОБ), считано от 07.11.2025 г. до 14.12.2025 г. в размер на 18 лева (9,20 евро) дневно. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречието му с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се нарушение на чл. 9 и чл. 35 от АПК, тъй като административният орган не е извършил служебна, пълна и обективна преценка на всички относими факти и доказателства, включително представените с вх. № 1012-21-1432#1 от 04.12.2025 г. служебна бележка, болничен лист и решение на ТЕЛК. Твърди се, че в конкретния случай при служебна проверка безспорно се установява наличие на изискуем осигурителен стаж през последните

24 месеца, включително над 6 месеца при един и същ осигурител, реализирани осигурителни доходи и прекратяване на трудово правоотношение по инициатива на работодателя. Искане се от съда да отмени оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата по изложените в същата съобщения. Излага допълнителни съобщения в депозирани по делото писмени становища. Соча се, че със служебна бележка от Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ С.-С. с изх. № 60-01-07-25554/04.12.2025 г. е удостоверено, че оспорващият А. Б. е бил регистриран като безработно/търсещо работа лице за периодите 16.05.2025 г. – 15.07.2025 г., както и от 22.10.2025 г. нататък. Служебната бележка потвърждава извършеното възстановяване на регистрацията със задна дата, покриващо целия период от 15 май до 22 октомври 2025 г. По време на релевантните периоди същият е бил в доказана нетрудоспособност, удостоверена с медицински документи и ТЕЛК, което представлява обективна причина за невъзможност да следи и извършва административни действия в обичайните срокове. Твърди, че заявлението с вх. № 214-00-18655/07.11.2025 г. е прието и разгледано със задна дата, т.е. във връзка с прекратяване на осигуряването на 15.05.2025 г., а не като изцяло нов случай само от регистрацията през м.октомври 2025 г. (от 22.10.2025 г.), сроковете са приложени формално спрямо дата 15.05.2025 г., без да се осигури реална защита при доказано заболяване. Посочва, че 3-месечният срок изтича в средата на м.август 2025 г., като в същото време на практика е бил насочен към изчакване на ново начало, вместо към възстановяване/продължаване поради болестта. Твърди, че в конкретния случай правото му на парично обезщетение за безработица е възникнало от датата на прекратяване на последното му трудово правоотношение – 15.05.2025 г. и при подадено в срок заявление обезщетението се дължи от деня, следващ датата на прекратяване на осигуряването, а не от по-късна дата, определена от административния орган, т.е. паричното му обезщетение следва да бъде отпуснато, считано от 16.05.2025 г. Периодът от 5 дни след 16.07.2025 г. до 22.10.2025 г. не е по вина на служителя, представеният медицински документ удостоверява здравословното му състояние, което обективно е възпрепятствало подновяването на регистрацията. А. Б. е посещавал Бюрото по труда и преди 22.10.2025 г., но технически и административни ограничения са възпрепятствали възстановяването. На 22.10.2025 г. Бюрото по труда е извършило възстановяване на регистрацията със задна дата и е обработило всички документи и формуляри, включително заявление за отпускане и изплащане на парично обезщетение за безработица, А. Б. е подал заявление за обезщетение за безработица на 22.10.2025 г. Жалбоподателят оспорва приложението на чл. 54б, ал. 4 от КСО, защото правото не е изчерпано. А. Б. изразява становище, че в конкретния случай не намират приложение разпоредбите на чл. 54а, ал. 4 и ал. 5 от КСО, тъй като жалбоподателят е бил във временна неработоспособност, удостоверена с редовен болничен лист.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, в съдебно заседание, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Излага доводи за правилност и законосъобразност на оспорения акт, както и на потвърденото с него Разпореждане. Посочва, че лицето първоначално е освободено със заповед от 15.05.2025 г., като е имало възможност и се е явило в Бюрото по труда на 17.05.2025 г., където се е регистрирало, но не е подало заявление за паричното обезщетение за безработица. Парично обезщетение за безработица А. Б. е заявил едва на 07.11.2025 г., след като е изтекъл тримесечният срок. Поради тази причина му е определено само до декември месец, тъй като, когато е просрочен тримесечният срок, обезщетение се изплаща намалено със самото закъснение, а на него му е определено парично обезщетение за

безработица за четири месеца, тъй като през 2023 г. той също е получавал парично обезщетение за безработица и съответно не са изтекли три години от последното отпуснато обезщетение, за да може да получи ново парично обезщетение за безработица в пълен размер, поради което му е определен този минимален срок от четири месеца по минималното възнаграждение дневно, по осемнадесет лева на ден. Изразява становище, че представените болнични листа, които са за по една седмица - първото е от 16.05. за пет дни, след което той няма болничен, също така е могъл да се регистрира, както е дошъл дори по време на болничния да се регистрира в Бюрото по труда. Следващият болничен лист е след два месеца, в този смисъл се сочи, два или три месеца е достатъчно дълъг срок, определен от закона и в този срок А. Б. е имал възможност да подаде заявление. Съгласно представеното телково решение на жалбоподателя е разрешено да работи без тежък физически труд и без нощен труд, така че всички възражения на лицето, че е било в неработоспособност, която съгласно закона се изисква, че действително трябва да има представени документи за това, за да бъде уважена, не са налице. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, както и възнаграждение по чл. 13, т. 2, буква „б“ от Наредбата за заплащането на правна помощ на административните услуги.

По делото са събрани писмени доказателства, приета е административната преписка по издаване на оспореното решение, както и писмени доказателства, представени от жалбоподателя – документ за самоличност на А. Б. – удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС, издадено на 18.10.2023 г., регистрационна карта на А. Б. от Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ – С. с удостоверена дата на регистрация 22.10.2025 г., оригинал на служебна бележка от Агенция по заетостта с изх. № 60-01-07-25554/04.12.2025 г. в уверение на това, че А. Б. е регистриран като търсещо работа лице в Дирекция „Бюро по труда“ за посочените в същата служебна бележка периоди, в това число и в периода 16.05.2025 г. – 15.07.2025 г. и от 22.10.2025 г., писмени документи, представени от жалбоподателя в хода на административното производство - удостоверение от д-р В. А. ЕООД с рег. № [ЕГН], д-р Г. А. В. УИН [ЕГН] – специалист по вътрешни болести и специалист по обща медицина с адрес на практиката С., „О.“ № 55, ет. 2, к-т 12, за това, че А. Б. е прегледан от д-р Г. В. на 16.07.2025 г. и е констатирано, че боледува от други нарушения на вестибуларната функция. Световъртеж от централен произход и препоръчано домашно лечение за 5 дни от 16.07.2025 г.; Експертно решение № 90380 от зас. № 35 от 19.02.2024 г. на ТЕЛК към Национална кардиологична болница ЕАД, с което на А. Б. е определена 25% ТНР, с дата на инв. 21.12.2023 г., със срок до 01.02.2027 г. (3 години), с посочени противопоказни условия на труд тежък физически труд, нервно психическо напрежение, нощен труд; болничен лист № Е20250770625 от 16.05.2025 г. за периода от 16.05.2025 г. до 22.05.2025 г.; оригинал на Заповед № 424 от 15.05.2025 г., с която на основание чл. 71, ал. 1 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на А. Б. с „С.М.1907“ ЕООД, считано от 15.05.2025 г. и допълнително представени – Епикриза от Клиника по кардиология УМБАЛ „С.“, съгласно която А. Б. е изписан на 22.09.2023 г. на оптимална медикаментозна терапия по амбулаторна процедура без медицински риск за живота и здравето с диагноза В. синкоп – вазодепресорен тип; Съобщение от Агенция по заетостта, съгласно което с Решение от 17.07.2025 г. на Директора на Дирекция „Бюро по труда“ – С. на основание чл. 20, ал. 4, т. 1 от Закона за насърчаване на заетостта е прекратена регистрацията на А. Б. в Дирекция „Бюро по труда“; Актуално състояние от НАП; оригинал на Заповед № 160 от 04.11.2024 г., с която на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ по взаимно съгласие на страните е прекратено трудовото правоотношение на А. Б. с „С.М.1907“ ЕООД, считано от 05.11.2024 г.

Административен съд София-град, след като анализира поотделно и в съвкупност приобщените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление на А. Б. за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) на основание КСО, чрез Директора на Дирекция „Бюро по труда“, до Директора на ТП на НОИ, с входящ регистрационен № 107-01-3849/07.11.2025 г., в което е декларирал, че правоотношението му със „С.М.1907“ ЕООД е прекратено, считано от 15.05.2025 г. Към заявлението е представена Заповед № 424/15.05.2025 г. на „С.М.1907“ ЕООД за прекратяване на трудов договор, от която е видно, че трудовото правоотношение на А. Б. е прекратено на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), считано от 15.05.2025 г.; удостоверение от д-р В. А. ЕООД с рег. № [ЕГН], д-р Г. А. В. УИН [ЕГН] – специалист по вътрешни болести и специалист по обща медицина с адрес на практиката С., „О.“ № 55, ет. 2, к-т 12, за това, че А. Б. е прегледан от д-р Г. В. на 16.07.2025 г. и е констатирано, че боледува от други нарушения на вестибуларната функция. Световъртеж от централен произход и препоръчано домашно лечение за 5 дни от 16.07.2025 г.; удостоверение за банкова сметка от Първа инвестиционна банка; Експертно решение № 90380 от зас. № 35 от 19.02.2024 г. на ТЕЛК към национална кардиологична болница ЕАД, с което на А. Б. е определена 25% ТНР, с дата на инв. 21.12.2023 г., със срок до 01.02.2027 г. (3 години), с посочени противопоказни условия на труд тежък физически труд, нервно психическо напрежение, нощен труд. С Разпореждане № 214-00-18655-1 от 19.11.2025 г., издадено за Ръководител на осигуряването за безработица от М. В., старши експерт по осигуряването, съгласно Заповед № 1015-21-84/01.04.2025 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, на А. Б., с последно прекратяване на осигуряването от 15.05.2025 г., прекратено осигуряване за безработица на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, с регистрация в АЗ на 22.10.2025 г., минимален дневен размер на ПОБ съгласно ЗБДОО за 2025 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 07.11.2025 г. до 14.12.2025 г. в размер на 18.00 лева (9.20 евро) дневно. Като мотиви в Разпореждане № 214-00-18655-1 от 19.11.2025 г. е посочено, че А. Б. подава заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО на 07.11.2025 г., като декларира, че трудовото му правоотношение с осигурителя „С.М.1970“ ЕООД е прекратено, считано от 15.05.2025 г. Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 4, т. 1 от КСО ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението е подадено в тримесечен срок от тази дата. Когато заявлението е подадено след изтичане на тримесечния срок, обезщетението се изплаща от датата на заявлението за определения в КСО период, намален със закъснението. Разпореждането е съобщено на А. Б. на 25.11.2025 г., оспорено е от лицето по административен ред пред Директора на ТП на НОИ – С. град, като към жалбата са приложени Справка за осигурителния доход за социално осигуряване на А. Б. по данни от декларации за периода от 01.01.2024 г. до 30.11.2025 г.; трудов договор от 26.02.2025 г.; заповед за прекратяване на трудовото правоотношение от 15.05.2025 г. и болничен лист от 16.05.2025 г. на А. Б. за периода от 16.05.2025 г. до 22.05.2025 г. С допълнително заявление е представена служебна бележка от Агенция по заетостта с изх. № 60-01-07-25554/04.12.2025 г. в уверение на това, че А. Б. е регистриран като търсещо работа лице в Дирекция „Бюро по труда“ за посочените в същата служебна бележка периоди, в това число и в периода 16.05.2025 г. – 15.07.2025 г. и от 22.10.2025 г.

Въз основа на извършения анализ и преценка на събраните в хода на административното производство доказателства с оспореното Решение № 1040-21-733 от 11.12.2025 г. Директорът на ТП на НОИ – С. град е потвърдил Разпореждане № 214-00-18655-1 от 19.11.2025 г., с което на А. Б. на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица (ПОБ), считано от 07.11.2025 г. до 14.12.2025 г. в размер на 18 лева (9,20 евро) дневно. Мотивите за това са, че съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 5 от КСО

ако заявлението за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО е подадено по неуважителни причини след изтичане на тримесечния срок, ПОБ се изплаща от датата на заявлението за определения по чл. 54в или 54б, ал. 3 и ал. 4 от КСО период, намален със закъснението. Съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица когато заявлението по чл. 1 е подадено след изтичане на 3-месечния срок по ал. 1 по неуважителни причини, обезщетението се изплаща от датата на заявлението за определения в КСО период, намален със закъснението. Периодът на закъснението е времето от датата, следваща изтичането на 3-месечния срок, до деня, предхождащ датата на подаване на заявлението. Разпоредбата на П.. 1 от ДР на Наредба за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица по смисъла на наредбата „уважителни причини“ са: задържане от органите на властта; явяване в съд или в друг държавен орган; участие във военноучебен сбор или преподготовка; заболяване и други подобни обстоятелства, удостоверени с официален документ, за които териториалното поделение на НОИ е уведомено своевременно. Директорът е приел, че в конкретния случай безспорно е установено, че заявлението за отпускане на ПОБ е подадено от А. Б. на 07.11.2025 г., като е приложена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 15.05.2025 г., в този смисъл безспорно е установено, че заявлението е подадено след изтичане на нормативно регламентирания в чл. 54а, ал. 4, т. 1 от КСО тримесечен срок от датата на прекратяване на трудовото правоотношение – 15.05.2025 г. в конкретния случай. Във връзка с горното е възприел мотивите в оспореното разпореждане и е формулирал извод, че правилно, прилагайки разпоредбата на чл. 54а, ал. 5 от КСО и съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица, тъй като заявлението е подадено след изтичане на 3-месечния срок и не са представени доказателства за наличие на уважителна причина за периода от 16.08.2025 г. до 07.11.2025 г., на А. Б. е отпуснато парично обезщетение за безработица (ПОБ), считано от 07.11.2025 г. до 14.12.2025 г. в размер на 18.00 лева (9.20 евро) дневно от датата на подаване на заявлението за отпускане на ПОБ – 07.11.2025 г. за определения период по чл. 54б, ал. 4 от КСО, намален със закъснението. Посочил е, че представените от А. Б. удостоверение от д-р В. А. ЕООД с рег. № [ЕГН], д-р Г. А. В. УИН [ЕГН] – специалист по вътрешни болести и специалист по обща медицина и болничен лист от 16.05.2025 г. за периода от 16.05.2025 г. до 22.05.2025 г. не водят до промяна на извършената преценка за правото на ПОБ на А. Б.. Директорът на ТП на НОИ – С.-град е приел за неоснователни претенциите на жалбоподателя за преразглеждане на срока и размера на отпуснатото ПОБ. Съгласно чл. 54б, ал. 4 от КСО безработните лица, придобили право на парично обезщетение по чл. 54а преди изтичането на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица, получават минималния размер на обезщетението за срок 4 месеца. Съгласно чл. 10, ал. 2 от Наредба за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица при отпускане на парично обезщетение за безработица по реда на чл. 54б, ал. 4 КСО 3-годишният период се определя от датата на отпускане на предходно парично обезщетение за безработица. При извършена проверка е установено, че по подадено заявление вх. № 214-00-4432 от 28.03.2023 г. за отпускане на ПОБ с разпореждане № 214-00-4432-1 от 05.04.2023 г. на А. Б. е отпуснато ПОБ, считано от 28.03.2023 г. (датата на прекратяване на трудовото му правоотношение) до 27.07.2023 г. в размер на 18.00 лева дневно, като е изплащано ПОБ за периоди от 28.03.2023 г. до 14.05.2023 г., от 12.02.2024 г. до 06.03.2024 г. и от 05.11.2024 г. до 23.12.2024 г., след периоди на упражнявана от А. Б. трудова дейност, т.е. в конкретния случай съгласно чл. 10, ал. 2 от Наредба за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица тригодишният период по чл. 54б, ал. 4 от КСО от датата на отпускане на предходно ПОБ изтича на 27.03.2026 г. Директорът на ТП на НОИ – С. град е приел, че в конкретния случай безспорно се установява, че А. Б. е придобил право на ПОБ по чл. 54а, ал. 1 от КСО преди

изтичане на три години от предходното упражняване на правото на обезщетение за безработица. Във връзка с горното в оспореното решение е формулиран извод, че правилно и законосъобразно длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 е приело, че е налице хипотезата на чл. 54б, ал. 4 от КСО и правилно и законосъобразно на оспорващия е отпуснато парично обезщетение за безработица на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО, считано от 07.11.2025 г. до 14.12.2025 г. (за определения период по чл. 54б, ал. 4 от КСО, намален със закъснението) в размер на 18.00 лева дневно (минималния размер на ПОБ). В административната преписка не се съдържат данни за съобщаване на оспореното решение на А. Б.. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 16.12.2025 г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав на Административен съд София-град, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е редовно подадена, от надлежна страна, имаща правен интерес да обжалва негативен за нея и подлежащ на съдебен контрол акт, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК (решението е издадено на 11.12.2025 г., а жалбата е подадена в АССГ на 16.12.2025 г.) и при липса на отрицателни процесуални предпоставки за произнасяне по съществото на спора.

Оспореното решение на Директора на ТП на НОИ – С. град е издадено от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност, доколкото съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се обжалват разпореждания за отказ или неправилно определяне, изменяне и прекратяване на обезщетенията за безработица. Обжалваният акт е издаден в законоустановената форма, при спазване на административно производствените правила за неговото издаване и съдържа изложени фактически и правни основания за издаването си, което го прави мотивиран и дава възможност да бъде преценена законосъобразността му. Потвърденото разпореждане също е издадено от компетентните по закон органи съгласно чл. 54ж от КСО и съгласно приложената по делото Заповед № 1015-21-84 от 01.04.2025 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В случая релевантните за разрешаването на административноправния въпрос факти и обстоятелства са установени при извършените в хода административното производство проверки от осигурителните органи. Страните не спорят по наличието на предпоставките по чл. 54а, ал. 1 от КСО за отпускане на парично обезщетение за безработица на оспорващия, признато с разпореждането на упълномощеното лице за ръководител на осигуряването за безработица. Спорът е относно определените с разпореждането начална дата на отпускане на ПОБ, периода на отпускане на ПОБ и определения дневен размер на обезщетението.

Право на парично обезщетение за безработица съгласно чл. 54а от КСО имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрацията като безработни в Агенцията по заетостта (т. 1); не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република Б. или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 (т. 2); не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда (т. 3). Съгласно чл. 54а, ал. 3 от КСО паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до териториалното поделение на Националния осигурителен

институт, подадено по електронен път с квалифициран електронен подпис или с персонален идентификационен код в Националния осигурителен институт, или на хартиен носител в съответната дирекция „Бюро по труда“. Съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако: заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата (т. 1); лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата (т. 2). Ал. 5 на чл. 54а предвижда, че ако заявлението по ал. 3 е подадено по неуважителни причини след изтичането на срока по ал. 4, т. 1, паричното обезщетение се изплаща от датата на заявлението за определения по чл. 54в или чл. 54б, ал. 3 или ал. 4 период, намален със закъснението. Съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица когато заявлението по чл. 1 е подадено след изтичане на 3-месечния срок по ал. 1 по неуважителни причини, обезщетението се изплаща от датата на заявлението за определения в КСО период, намален със закъснението. Периодът на закъснението е времето от датата, следваща изтичането на 3-месечния срок, до деня, предхождащ датата на подаване на заявлението. Съгласно П.. 1 от ДР на Наредба за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица по смисъла на наредбата „уважителни причини“ са: задържане от органите на властта; явяване в съд или в друг държавен орган; участие във военноучебен сбор или преподготовка; заболяване и други подобни обстоятелства, удостоверени с официален документ, за които териториалното поделение на НОИ е уведомено своевременно.

По отношение на оспорвания не е предмет на спор между страните, че същият има право на ПОБ, не е спорно, че А. Б. е регистриран като безработен в Агенцията по заетостта за релевантния период, няма отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст или професионална пенсия за ранно пенсиониране и не упражнява трудова дейност, поради което и има право да получава парично обезщетение за безработица. В случая се спори относно определената начална дата, определения срок и размер на обезщетението за безработица. Не е предмет на спор, че датата на последното прекратяване на осигуряването на А. Б. е 15.05.2025 г., когато е прекратен трудовият договор на жалбоподателя, както и, че трудовият договор на А. Б. е прекратен на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, установява се от представените документи и не е предмет на спор, че А. Б. е регистриран в Агенция по заетостта за релевантния период. Не е предмет на спор, че в конкретния случай А. Б. е подал заявление за отпускане на ПОБ на 07.11.2025 г., т.е. безспорно се установява, че заявлението е подадено след изтичане на нормативно регламентирания срок по чл. 54а, ал. 4, т. 1 от КСО, във връзка с което с Разпореждане № 214-00-18655-1 от 19.11.2025 г. органът по осигуряването е определил период на ПОБ, считано от 07.11.2025 г., т.е. от датата на подаване на заявлението за отпускане на ПОБ, като е приел, че не са налице уважителни причини за подаване на заявлението след изтичане на срока по чл. 54а, ал. 4, т. 1 от КСО.

Съдът намира, че правилно в конкретния случай административният орган е приел, че е приложима разпоредбата на чл. 54а, ал. 5 от КСО, тъй като безспорно се установява, че заявлението за отпускане на ПОБ е подадено от А. Б. след изтичане на 3-месечния срок по чл. 54а, ал. 4, т. 1 от КСО, като при подаване на заявлението не са представени доказателства за наличието на уважителни причини по смисъла на П.. 1 от ДР на НОИПОБ. Представените от А. Б. медицински документи действително установяват, че е налице заболяване на лицето, което формално изпълва критериите на уважителни причини по смисъла на цитирания текст, но същите не доказват, че са налице уважителни причини в релевантния период по смисъла на чл. 54а, ал. 4, т. 1 от КСО и до датата на подаване на заявлението за отпускане на ПОБ. А. Б. е представил болничен лист № Е 2025 0770625 от 16.05.2025 г., съгласно който оспорваният е бил в отпуск по болест за период от 16.05.2025 г. до 22.05.2025 г., представеното удостоверение от Д-р В.

установява препоръчано домашно лечение за 5 дни от 16.07.2025 г., представената епикриза от Клиника по кардиология в УМБАЛ „С.“ касае болничен престой на А. Б., който е приключил на 22.09.2023 г., когато лицето е изписано, в този смисъл с представените документи не се установява наличието на уважителни причини за подаване на заявление за отпускане на ПОБ след изтичане на нормативно регламентирания тримесечен период и до 07.11.2025 г. в конкретното административно производство. Представеното експертно решение на ТЕЛК от 19.02.2024 г., с което на А. Б. е определена 25% ТНР за срок от 3 години, считано от 21.12.2023 г. до 01.02.2027 г., също не доказва наличие на уважителни причини по смисъла на НИОПОБ за конкретното административно производство. С посоченото решение на ТЕЛК на А. Б. е определена 25 % ТНР, считано от 21.12.2023 г. до 01.02.2027 г., в т. 14 Противопоказни условия на труд е посочено – тежък физически труд, нервно психическо напрежение, нощен труд, т.е. безспорно представеното експертно решение удостоверява наличие на здравословен проблем, но при 25% ТНР съгласно релевантното законодателство лицето се счита за работоспособно, с определени ограничения в трудоспособността, лицето има право на облекчени условия на труд, но притежава пълна дееспособност за извършване на правни и фактически действия, в този смисъл представеното решение на ТЕЛК не доказва обективна невъзможност на лицето да подаде заявление за отпускане на ПОБ в срок в конкретния случай, т.е. експертното решение удостоверява наличие на здравословен проблем, но не е правна или фактическа пречка за подаване на заявление за отпускане на ПОБ в срок в конкретния случай, още повече, че безспорно се установява и не е предмет на спор между страните, че А. Б. е извършил действия за регистрация в Агенция по заетостта през посочения период, лицето е полагало труд по трудово правоотношение в периоди след издаване на процесното експертно решение. В този смисъл съдът намира, че нито в проведеното оспорване по административен ред, нито в настоящото съдебно производство от страна на жалбоподателя се доказва наличието на някакви конкретни уважителни причини за неспазване на регламентирания в чл. 54а, ал. 4, т. 1 от КСО срок. Предвид това, правилно административният орган е определил като начална дата на отпускане на ПОБ датата на подаване на заявлението – 07.11.2025 г.

В конкретния случай съдът намира, че правилно и законосъобразно е определен периодът и размерът на отпуснатото ПОБ на оспорващия. Административният орган е определил периода и размера на дължимото обезщетение при условията на чл. 54б, ал. 4 от КСО, съгласно който безработните лица, придобили право на парично обезщетение по чл. 54а преди изтичането на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица, получават минималния размер на обезщетението за срок 4 месеца. За да приложи разпоредбата на чл. 54б, ал. 4 от КСО по отношение на А. Б. Директорът на ТП на НОИ – С. град е приел, че А. Б. е подал заявление за отпускане на ПОБ преди изтичане на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица от оспорващия, който в конкретния случай изтича на 27.03.2026 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 54б, ал. 4 от КСО, както бе посочено и по-горе, безработните лица, придобили право на парично обезщетение по чл. 54а от КСО преди изтичането на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица, получават минималния размер на обезщетението за срок от 4 месеца. Нормата е императивна и не предоставя възможност за преценка да се определи друг размер на това обезщетение въз основа доходите на лицето. Хипотезата на чл. 54б, ал. 4 от КСО е специална по отношение на общата хипотеза на чл. 54б, ал. 1 от КСО и изключва нейното приложение. За да се приеме, че са налице предвидените в чл. 54б ал. 4 от КСО правни последици, следва да се установи наличието на фактическия състав, включващ два юридически факта – придобито право на обезщетение за безработица и момента на

възникването му и предходно упражнено право на обезщетение за безработица в рамките на три години преди датата на придобиване на новото право на обезщетение. Т. е. размерът и срокът на обезщетението се обуславят от обстоятелството дали са изтекли или не 3 години от предходното упражняване на правото на обезщетение. В настоящия случай категорично е налице първият юридически факт за придобиване право на обезщетение. Между страните не е спорно, че оспорващият има право на парично обезщетение за безработица по чл. 54а, ал. 1 от КСО. По отношение на втория юридически факт следва да се съобрази нормата на чл. 10, ал. 2 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица, съгласно която при отпускане на парично обезщетение за безработица по реда на чл. 54б, ал. 4 от КСО тригодишният период се определя от датата на отпускане на предходно парично обезщетение за безработица, която за А. Б. е 28.03.2023 г. В конкретния случай не е предмет на спор между страните, че по подадено заявление с вх. № 214-00-4432/28.03.2023 г. за отпускане на ПОБ с Разпореждане № 214-00-4432-1 от 05.04.2023 г. на А. Б. е отпуснато ПОБ, считано от 28.03.2023 г. (датата на прекратяване на трудовото му правоотношение с осигурител „Ей Ес Пи“ ЕООД) до 27.07.2023 г., като е изплащано ПОБ за периодите от 28.03.2023 г. до 14.05.2023 г., от 12.02.2024 г. до 06.03.2024 г. и от 05.11.2024 г. до 23.12.2024 г. след периоди на упражнявана от работодателя трудова дейност. Следователно тригодишният срок е започнал да тече от 28.03.2023 г. и изтича на 28.03.2026 г. (неправилно посочен 27.03.2026 г. в оспореното решение, което не се отразява на формулираните изводи в конкретния случай). Съгласно чл. 54а, ал. 4 от КСО правопораждащата дата за отпускане на обезщетение за безработица е датата на прекратяване на осигуряването, поради което за жалбоподателя е възникнало право на процесното обезщетение за безработица на 15.05.2025 г. – датата на прекратяване на последното му осигуряване, във връзка с което е поискано изплащане на ПОБ, в резултат на което е образувано настоящото производство, завършило с Разпореждане № 214-00-18655-1 от 19.11.2025 г., потвърдено със сега оспореното решение на Директора на ТП на НОИ – С. град. Следователно, правото на ПОБ във връзка с последното прекратяване на трудово правоотношение на А. Б. в конкретния случай е възникнало преди изтичането на три години от предходното упражнено право на обезщетение за безработица, междувпрочем в конкретния случай и заявлението за отпускане на ПОБ е подадено от А. Б. преди изтичане на три години от предходното упражнено право на обезщетение за безработица. В тази връзка и двете предпоставки по чл. 54б, ал. 4 от КСО са изпълнени – жалбоподателят е упражнил право на парично обезщетение за безработица за минал период – от 28.03.2023 г. и към датата на повторното придобиване на право на парично обезщетение по чл. 54а, ал. 1 КСО – 15.05.2025 г. тригодишният срок по чл. 54б, ал. 4 от КСО все още не е изтекъл. Във връзка с горното съдът намира, че в случая правилно е приложена нормата на чл. 54б, ал. 4 от КСО. Формирането на предвидения в чл. 54б, ал. 4 от КСО фактически състав води и до възникване на свързаните със същия правни последици, а именно: отпускане на ПОБ в минимален размер и за срок от 4 месеца. Правилни са изводите на административния орган, че в случая е налице е хипотезата на чл. 54б, ал. 4 от КСО, в която безработното лице има право да получи минималния размер на обезщетението за безработица за срок от четири месеца. Съгласно чл. 54б, ал. 2 от КСО минималният дневен размер на обезщетението за безработица се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване и който размер е съобразен в оспорения акт. Минималният дневен размер на обезщетението за 2025 г. е 18.00 лева съгласно Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2025 г.

В конкретния случай законосъобразно при определяне на периода на изплащане на ПОБ е взето предвид и обстоятелството, че заявлението за отпускане на ПОБ е подадено по неуважителни причини след изтичане на регламентирания в чл. 54а, ал. 4, т. 1 от КСО тримесечен срок от датата

на прекратяване на осигуряването. Както бе посочено и по-горе, съгласно чл. 54а, ал. 5 от КСО ако заявлението по ал. 3 е подадено по неуважителни причини след изтичането на срока по ал. 4, т. 1, паричното обезщетение се изплаща от датата на заявлението за определения по чл. 54в или чл. 54б, ал. 3 или ал. 4 период, намален със закъснението. В същия смисъл е и разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица, съгласно която когато заявлението по чл. 1 е подадено след изтичане на 3-месечния срок по ал. 1 по неуважителни причини, обезщетението се изплаща от датата на заявлението за определения в КСО период, намален със закъснението. Периодът на закъснението е времето от датата, следваща изтичането на 3-месечния срок, до деня, предхождащ датата на подаване на заявлението. В конкретния случай, както бе посочено и по-горе, правилно и законосъобразно периодът на изплащане на обезщетение е определен по реда на чл. 54б, ал. 4 от КСО на 4 месеца. Датата на последното прекратяване на осигуряването на А. Б. в конкретния случай е 15.05.2025 г., заявлението за отпускане на ПОБ е подадено от А. Б. на 07.11.2025 г., т.е. относимият период на закъснението е от 16.08.2025 г. до 06.11.2025 г.

В този смисъл съдът намира, че, като е определил отпуснатото ПОБ на жалбоподателя в този размер – 18.00 лева (9.20 евро) – минимален размер и този срок от 07.11.2025 г. до 14.12.2025 г. (определения период по реда на чл. 54б, ал. 4 от КСО, намален с периода на установеното закъснение) административният орган е постановил решението си, респективно органът по осигуряването е издал разпореждането си при спазване на приложимия материален закон.

Изложеното показва, че административният акт е валиден, издаден в съответствие с материалния закон и процесуалните правила, поради което подадената от А. Б. жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото основателно е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, което съдът, като се има предвид фактическата и правна сложност на делото, определя в минимален размер от 200.00 лева, които превалутирани се равняват на 102,26 евро съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Относно претенцията на процесуалния представител на ответника за заплащане на разноски по чл. 13, т. 2, б. „б“ от НЗПП, съдът намира, че същата е неоснователна, тъй като в хода на съдебно производство разноски се дължат единствено на основание чл. 24 от НЗПП за юрисконсултско възнаграждение, в което са включени всички разноски за процесуално представителство на ответника в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 119 във връзка с чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ от КСО.

Водим от горното и на основание чл. 172 от АПК Административен съд София - град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. Б. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Италия, с удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС №[ЕИК], издадено на 18.10.2023 г., валидно до 13.10.2033 г., с посочен адрес: [населено място], ж.к. Л. 5/520А, ап. 11 против Решение № 1040-21-733 от 11.12.2025 г. на Директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт (ТП на НОИ) – С. град, издадено на основание чл. 117, ал. 3 от КСО, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-18655-1 от 19.11.2025 г. издадено от старши експерт по осигуряването за Ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град съгласно Заповед № 1015-21-84/01.04.2025 г., с което на А. Б. на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица (ПОБ), считано от 07.11.2025 г. до 14.12.2025 г. в размер на 18 лева (9,20 евро) дневно.

ОСЪЖДА А. Б. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Италия, с удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС №[ЕИК], издадено на 18.10.2023 г., валидно до 13.10.2033 г. да заплати на Териториално поделение на Национален осигурителен институт (ТП на НОИ) – С. град сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро разноси по делото. Решението е окончателно.